

CATEQUESIS DEL PAPA LLEÓ XIV

LA VIDA DE JESÚS. LES PARÀBOLES

El bon samarità (Lc 10)

El bon samarità (1890), de Vincent van Gogh.
Museu Kröller-Müller de Otterlo (Holanda)

Benvolguts germans i germanes:

En aquesta catequesi rellegim la paràbola del bon samarità. El Senyor la dirigeix a un home que, malgrat conèixer les Escripures, considera la salvació com un dret que li és degut, alguna cosa que es pot adquirir.

La paràbola l'ajuda a canviar de perspectiva, i a passar de centrar-se en si mateix a ser capaç d'acollir els altres, sentint-se cridat a fer-se proïsme dels demés, sense fer diferències, i no sols jutjant properes a les persones més conegudes.

La paràbola gira entorn del camí que fa cada personatge, al mode d'aproximar-se als altres i a com es comporta cadascun quan veu el proïsme

en dificultat. En definitiva, la paràbola ens parla de compassió, de comprendre que abans de ser creients hem de ser humans. El text ens demana reflexionar sobre la nostra capacitat de detenir-nos en el camí de la vida, de posar l'altre per sobre de la nostra pressa, del nostre projecte de viatge. Ens demana estar disposats a reduir les distàncies, a implicar-nos, a embrutar-nos si és necessari, a fer-nos càrrec del dolor de les persones i posar-ho tot al seu servei, tornant a retrobar-les per si necessiten més ajut, perquè el proïsme és per a nosaltres algú molt important.

28 de maig de 2025.
Resum llegit pel Papa

REFLEXIONS

Vetlleu... també en vacances

Els carrers de les nostres ciutats, aquests dies, estan mig deserts. Els pobles del món rural, en canvi, s'han omplert d'estiuejants que hi fan vacances. Molts recordant els seus orígens, altres per desconnectar del dia a dia de tot l'any. Si ens acostem a la platja hi trobem una multitud distesa i despreocupada. És l'entorn típic del mes d'agost, temps de descans i de vacances.

En aquest ambient, avui hi proclamem un evangeli que ens vol desvetllar a la vigilància. Sant Lluç encadena diverses paràboles que Jesús deuria pronunciar durant el seu camí cap a Jerusalem. Les llegeixo com a consignes que exhorten a la vigilància en l'espera de Déu:

—La dels criats que esperen l'amo que torni de la festa de nocces per obrir-li la porta tan bon punt arribi.

—La de l'amo que vetlla perquè el lladre no li entri a casa.

Aquesta crida a la vigilància, l'evangelista la il·lustra amb una imatge molt gràfica: «estigueu a punt amb el cos cenyit i els llums encesos».

—El cos cenyit, en actitud de treball, de servei. No pas com qui s'aclofa per fer la migdiada.

—Els llums encesos. Perquè fora és de nit i dins de casa s'està vetllant.

A tots ens resulta útil la crida a la vigilància. Humanament som previ-

sors, pensem el nostre futur i el de la família, fem els nostres plans pel demà... però vivim també deserts en la nostra fe? Treballem per a créixer en la nostra vida cristiana?

Vigilar significa no instal·lar-nos satisfets en el que ja hem aconseguit. En una societat que viu confosa entre el progrés i la degradació moral, cal mantenir una actitud vigilant i activa vers el futur.

Vigilar significa no deixar-nos embadalir per la llusor de les coses temporals, que són camí però no terme. Tenir consciència que el nostre pas per aquest món, no és la nostra estança definitiva. Tenim la nostra ciutadania al cel.

Vigilar és viure deserts. Sense angixes però sí amb sentit de responsabilitat en la nostra vida. La responsabilitat pròpia de la missió que cadascú a de dur a terme. Responsabilitat que assumim davant dels homes, davant de nosaltres mateixos i davant de Déu.

Mn. Ramon Sàries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg. fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Dimarts [Dt 31,1-8 / Sl: Dt 32 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Santa Joana Francesca de Chantal, religiosa; Urgell: ■ Beats Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Ribera i Coromina, religiosos, i companys, mrs.; sant Hercolà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de

santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.

13. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Poncià (230-235), papa exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., mrs.; sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. Urgell: ■ Beats Josep Tàpies i Sala i companys, prevs. i mrs. Lleida: ■ Beats màrtirs missioners fills del Cor Immaculat de Maria.

14. ■ Dijous [Js 3,7-10a.11.13-17 / Sl: 113a / Mt 18,21-19,1]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Divendres [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1C 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Benaurada Verge Maria; sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, a Montpe-

ller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

Diumenge XIX de durant l'any (C)

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

► Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç

(Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de nocces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada.

Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 18,6-9)

La noche de la liberación les fue preanunciada a nuestros antepasados, para que, sabiendo con certeza en qué promesas creían, tuvieran buen ánimo.

Tu pueblo esperaba la salvación de los justos y la perdición de los enemigos, pues con lo que castigaste a los adversarios, nos glorificaste a nosotros, llamándonos a ti.

Los piadosos hijos de los justos ofrecían sacrificios en secreto y establecieron unánimes esta ley divina: que los fieles compartirían los mismos bienes y peligros, después de haber cantado las alabanzas de los antepasados.

► Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 11,1-2.8-19) (Versión abreviada)

Hermanos:

La fe es fundamento de lo que se espera, y garantía de lo que no se ve. Por ella son recordados los antiguos. Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por fe vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas, y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por la fe también Sara, siento estéril, obtuvo «vigor para concebir» cuando ya le había pasado la edad, porque consideró fiel al que se lo prometía. Y así, de un hombre, marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Con fe murieron todos estos, sin haber recibido las promesas, sino viéndolas y saludándolas de lejos, confesando que eran huéspedes y peregrinos en la tierra.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 12,32-48) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Tened ceñida vuestra cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los hombres que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Bienaventurados aquellos criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; en verdad os digo que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y, acercándose, les irá sirviendo. Y, si llega a la segunda vigilia o a la tercera y los encuentra así, bienaventurados ellos. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, velaría y no le dejaría abrir un boquete en casa. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

COMENTARI

«Estigueu a punt que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada»

Normalment ens preocupem molt per les coses d'aquí a la terra i no pensem massa en el futur. Jesús ens recorda quina ha de ser la nostra actitud. En primer lloc no ens hem de preocupar pel nombre dels creients. *No tingueu por, petit ramat, el vostra Pare es complau a donar-vos el Regne.* Però, això sí, la nostra actitud ha de ser la de treballar per aquest Regne siguem pocs o molts. Això suposa no estar atrapats pels diners: *Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà...* Podríem dir que és com un comentari al que ens deia el diumenge passat. Per què? Perquè ens cal romandre sempre vigilants en l'espera del Senyor. Més que posar l'interès en les possessions, el deixeble de Jesús ha d'estar esperant la seva vinguda: *Estigueu a punt... feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada; feliços si els trobava sempre vetllant. Estigueu a punt que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.* Ens cal esperar sempre aquesta vinguda del Senyor, sigui a la fi dels temps, o al final de la nostra vida. Per això no hem d'estar preocupats pels diners sinó només per servir el Senyor, cadascú dins les seves responsabilitats, tant els criats com els caps de casa, és a dir els responsables de les comunitats. La preocupació per les coses de la terra ens pot impedir estar a punt per al Senyor quan vingui. La primera lectura ens presenta el poble d'Israel ja preparat per sortir d'Egipte. *El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics.* I la carta als hebreus ens convida a estar atents a allò que esperem, a no oblidar-ho, perquè *creure és posseir anticipadament els béns que esperem.* I passa revista als grans patriarques, Abraham, Sara, Isaac, Jacob. Tots alerta esperant trobar una *pàtria millor, una pàtria celestial* que és el que ens espera a nosaltres també. Que la riquesa no ens impedeixi estar preparats per quan arribi el Senyor sigui l'hora que sigui. Amb una fe ben profunda.

Mn. Jaume Pedrós